

29-10-06  
La Placencia

CRÍTICA



Marcel·lí Borrell

# Un ratolí la mar de fi

**L**A TRAMA: Londres, barri de Kensington. Els propietaris de la mansió se'n van de viatge, ocasió que vol aprofitar Roddy St. James, un ratolí la mar de fi, tot un dandy, per donar-se la gran vida, però la irrupció de Sid, un altre ratolí barroer i maldestre, li complica la vida a Roddy, que acaba caient al wàter i d'aquí, en un viatge al·lucinant a través de les clavegueres, a Ciutat Ratolí, gran metròpolis subterrània.

**La pel·lícula:** Aquells que s'ho van passar pipa amb *Wallace i Gromit: la maledicció de les verdures* tenen, amb *Ratónpolis*, el plat parat a pantalla. La companyia Aardman es supera a si mateixa amb la tècnica claymation (ja saben, allò de la plastilina i la *stop motion*, animació fotograma a fotograma), però vet aquí que ara fa trampa i es passa al 3D, és a dir, a fer ús de l'ordinador i l'òptica virtual.

Però la híbridesa tècnica està més que justificada, atès que els directors David Bowers i Sam Fell volen explicar una història super animada, amb infinitat de detalls escenogràfics, persecucions i altres ensurts visuals propers a la taquicàrdia, tones d'adrenalina i testosterona de baixa intensitat. La història

## Ratónpolis

Directors: David Bowers i Sam Fell. Música: Harry Gregson-Williams. Producció: DreamWorks Animation/Aardman. EUA-Gran Bretanya, 2006. 90 minuts. Lauren.

ria ve a ser un *thriller* sofisticat i sentimental, entre un pijo i una rata geniüda que planten cara al dolent de torn: un gripau anomenat Toad que es deleix per fer-se l'amo d'aquest Londres soterrani i aplicar una "solució final" amb ratolins i rates. Tot resulta força fascinant i *déjà vu*, però amb una nova mirada, entre sorreguera i cinèfila. Perquè el film vol aconseguir els més menuts de la família, alhora que pica l'ullet als més grans. Així ens trobem amb "homenatges" a James Bond, als lletraferits que encara riuen ara en veure com un escarabat llegeix amb sarcasme la *Metamorfosi* de Kafka. O per als més futboleros, la gran final de la copa mundial de futbol. Vaja, que el relat toca unes quantes teclades. I ho fa a ritme trepidant. Potser massa. La qüestió no és pas nova. Sembla com si els directors tinguessin por d'avorrir el personal si el ritme no és prou accelerat i no succeeixen coses cada vint segons. Influències (pernicioses) del llenguatge televisiu. En la versió original, Hugh Jackman, Kate Winslet i Jean Reno donen veu als personatges principals.

**La frase:** "Quan el gat no hi és, els ratolins fan festa", exclama cofoi el refinat Roddy tot llepant-se els bigotis. Però la felicitat dura poc a casa dels somiatruïtes.

**La recomanació:** Perfecta per a espectadors curats d'ensurts claustrofòbics i de vertigen dinàmic.